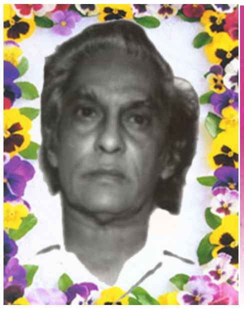

ప్రాణానికి ప్రాణం

- కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

అతను బలహీనుడు కాడు. కాళ్ళు రెండు పైకి ఎత్తి రాజుని డొక్కలో తన మోకాళ్ళతో కొట్టాడు. పేగులు తెగిపోయినంత నెప్పి పుట్టింది రాజుకి. అయినా అతని మెడ వొదలలేదు. మెడని పట్టుకుని, అతని తల వెనక్కి వొంచి చెట్టు బోదెకి వేసి బాదడం ప్రారంభించాడు రాజు.

అతను రాజు జుట్టు పట్టుకున్నాడు. జుట్టు పట్టుకుని రాజు తలని కిందకి తన తొడల దగ్గరికి వొంచడం ప్రారంభించాడు. రెండు నిముషాలపాటు ఎవరు బలశాలులో తేలకుండా యిద్దరూ కదలిక లేకుండా అలాగే ఉండిపోయారు.

ఎవరికి బలం ఎక్కువ వుంటే ఎవరికి ఊపిరి బిగపట్టే సత్తువ ఎక్కువ వుంటే వాళ్ళు గెలుస్తారని యిద్దరికీ తెలుసు. తను సామాన్య బలశాలితో పోట్లాడటం లేదని రాజు గ్రహించాడు. పట్టుకి పట్టు, దెబ్బకి దెబ్బ తియ్యగల శిక్షణ పొందిన వ్యక్తితో పోట్లాడుతున్నానని తెలుసు. తన ప్రాణం ప్రమాదంలో వున్నదనీ తెలుసు.

ఉన్న బలమంతా కూడకట్టుకున్నాడు రాజు. ఒకసారి ఊపిరి ఎగపీల్చుకుని మనిషి మనిషి అంతా అతనిమీద పడ్డాడు. రాజు బరువుకి అవతల మనిషి రాజుతో సహా నేలమీద పడ్డాడు. ముళ్ళూ, రాళ్ళూ వాటి బాధ తెలియడంలేదు యిద్దరికీ. ఒకళ్ళనొకళ్ళు విడవకుండా, గొంతులు పట్టుకుని ఎవరు ఎవర్ని ముందు చంపగలమా, ఎవరి ప్రాణం ఎవరు కాపాడుకోగలమా అనే ఏకాగ్రతతో పోట్లాడుతున్నారు. పిస్తోళ్ళు పేలడం ఆగిపోయిందని యిద్దరూ గమనించారు.

కాసేపటి తర్వాత కారు స్టార్టు అవడం, యింజన్ హోరు, కారు కదిలి పోవడం యిద్దరూ గమనించారు. కారు వెళ్ళిపోయింది అని తెలుసుకోగానే శత్రువుకి కొంత నిస్పృహ కలిగిందో, భయమే కలిగిందో రాజు మెడమీద పట్టు కొంత సడలింది. అంతే, అదే అదనుగా తీసుకుని రాజు, అతని తలని నేలకేసి నాలుగుసార్లు బాదాడు. అతని చేతులు రెండూ పక్కకి వాలిపోయాయి. అతన్ని కదిల్చి చూశాడు రాజు. కదిలే స్థితిలోలేడు. ఇక తనతో ఏం పోట్లాడగలడు. చచ్చిపోయాడా? ముక్కు దగ్గిర వేలుపెట్టి చూశాడు. పోయాడు. రొప్పుతున్నాడు. లేచి, చేతులు దులుపుకుని తర్వాత ఆలోచించాడు. కారు వెళ్ళిపోయింది. పిస్తోళ్ళు ఎందుకు పేలటం లేదు? ఏమిటీ నిశ్శబ్దం యుగంధర్ తనని వొదిలి వెళ్ళిపోరే.

ఏదో మోసం జరిగింది. యుగంధర్ వాళ్ళ చేతికి చిక్కివుండాలి. వాళ్ళు కారు ఎక్కి యుగంధర్ని తీసుకుపోయి వుండాలి అని నిశ్చయించుకున్నాడు రాజు. తమలో ఒకరు కారులో లేరని తెలుసుకోగానే తిరిగివస్తారు. ఆ ఆలోచన రాగానే స్పృహ పోయిన మనిషిని భుజాన వేసుకుని బయలుదేరాడు. అసలే భారీ మనిషి. స్పృహలేని మనిషి బరువు మొయ్యలేక రాజు తడబడుతూ నడుస్తూ, రోడ్దాటి అవతలవైపుకి వెళ్ళిపోయాడు. రోడ్నించి దాదాపు నూరుగజాల దూరం వెళ్ళాక భుజాన వున్న మనిషిని కిందికి దింపాడు. రాజు అనుకున్నట్టే కారు తిరిగివస్తోంది. కారు హెడ్లైట్స్ కాంతికి తారురోడ్డు నల్లని తాచులా వుంది. గుబురుగా వున్న పొదల వెనకనించి రాజు

రోడ్‌వైపే చూస్తున్నాడు. కారు వచ్చి అదే చోట ఆగింది. అందులోంచి సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతను, పోలీస్ కానిస్టేబుల్ వేషంలో వున్న అతను దిగారు. "ఇద్దరం కలిసి వెళదాం" అన్నాడు ఒకతను.

"టార్చి వెలిగించవద్దు. అతనివద్ద పిస్తోలుంటే"

"అవును. బాస్ కారు ఎక్కాడనుకున్నాను. లేకపోతే కారు అసలు కదిలేవాణ్ణే కాను."

అవతలవైపుకే వెళతారు. అక్కడే వెతుకుతారు. కారులో వున్న ముగ్గురూ దిగితే ఎంత బావుండేది తన కారు తీసుకుని వెళ్ళిపోవచ్చు. వాళ్ళు పొరపాటు చేసేట్టు లేరు. కారులో ఒక మనిషిని అట్టే పెట్టారు.

తనకి భయంలేదు. తెల్లారేంతవరకూ తనని పట్టుకోలేరు. ఈ చీకటిలో వాళ్ళకి తను దొరకడు. అంతవరకూ నిశ్చయం. తనకి బందీగా దొరికిన మనిషి వాళ్ళ బాస్ అన్నమాట. వెరీగుడ్ అంతలో దూరాన్నించి ఏవో కారులైట్లు కనపడ్డాయి. ఇంకేవో కార్లు వస్తున్నాయి. ఇటు రాజుకి క్షణం ముందున్న ఆత్మవిశ్వాసం తగ్గింది. పోలీస్ ఆఫీసర్ల వేషాలలో వున్నవాళ్ళు ఆ కార్లో వాళ్ళనో, ఊళ్ళోవాళ్ళనో సహాయం అడిగి, తనకోసం వెతకడం ప్రారంభిస్తే?

"ఏవో కార్లు వస్తున్నాయి. మనం యింకా యిక్కడ వుండటం మంచిదికాదు" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"నిజమే. అయినా మనం పోలీసు యూనిఫాంలలో వున్నాము."

"ఒకవేళ ఆ వచ్చేది పోలీస్ కారు అయితే రిస్క్ ఎక్కువ. యుగంధర్ మనకి బందీగా దొరికాడు. పోదాం"

వాళ్ళు కారు ఎక్కేశారు. కారు స్టార్టు అయి వెళ్ళిపోయింది.

ఇక రాజు ఆలస్యం చెయ్యదలచుకోలేదు. స్పృహ పోయిన అతన్ని మళ్ళీ భుజం మీద వేసుకుని, రోడ్ మీద పరిగెత్తాడు. రెండు లారీలు, ఒకదాని వెనుక ఒకటి వస్తున్నాయి. రోడ్‌కి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు. లారీ డ్రైవర్ ఆపాడు.

"ఏమిటండీ?" అడిగాడు రాజుని పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న స్పృహలేని అతన్ని చూసి. వివరాలు అన్నీ చెప్పడానికి అవకాశం లేదు. చెపితే అతను నమ్మకపోవచ్చు అనుకుని.

"దొంగలు ఆ కారులో పారిపోతున్నారు ఇన్‌స్పెక్టర్ని కొట్టేసి. త్వరగా" అన్నాడు రాజు ఇన్‌స్పెకర్ని లారీ ముందుసీటులోకి తోస్తూ. క్లీనర్ స్పృహలేని అతన్ని లోపలికి లాక్కున్నాడు.

"త్వరగా, వేగంగా డ్రైవ్ చెయ్యి. ఆ కారుని పట్టుకోవాలి" చెప్పాడు రాజు. రాజుకి తెలుసు ఈ లారీ ఏనాటికీ తమ క్రిజ్లర్ కారుని అందుకోలేదని. లారీ డ్రైవర్ తన మాటలు నమ్మేందుకు అలా చెప్పాడు.

లారీ స్పీడు అందుకుంది. దూరంగా కనిపిస్తున్న ఎర్రని డేంజర్ లైట్ యింకా దూరం అవుతోంది.

"లాభం లేదు సార్. అందుకోలేము" అన్నాడు డ్రైవర్.

"ప్రయత్నించు. ఏమో ఆ కారుకి పంక్చర్ కావచ్చు. నొక్కు ఆక్సిలేటర్. నేను మంచి బహుమానం ఇస్తాను" అన్నాడు రాజు. పన్నెండు మైళ్ళు వెళ్ళారు. క్రిజ్లర్ కారు అంతులేదు.

ఇళ్ళు, షాపులు, దీపాలు కనిపిస్తున్నాయి.

"ఏదో వూరికి దగ్గిర అవుతున్నాం" అన్నాడు రాజు.

"అవును. అనకాపల్లి" అన్నాడు డ్రైవర్.

"నువ్వు అన్నట్లు ఆ కారుని పట్టుకోలేము. నన్నూ ఇన్‌స్పెక్టర్ని పోలీస్ స్టేషన్ దగ్గర దింపు" అన్నాడు రాజు.

పదినిముషాల తర్వాత స్పృహ లేని మనిషితో సహా టౌన్ పోలీస్ స్టేషన్ దగ్గర దిగి లారీ డ్రైవర్‌కి పదిరూపాయలు ఇచ్చాడు రాజు.

"థాంక్స్"

అదీ అర్ధరాత్రి. పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్, ఒక రైటర్ మాత్రం వున్నారు. పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతన్ని భుజాన వేసుకుని వస్తున్న రాజుని చూసి వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయి "ఏమిటి సార్" అడిగారు కంగారుగా. స్పృహలేని మనిషిని బెంచీమీద పడుకోబెట్టి "ఇతను పోలీస్ ఆఫీసర్ కాదు. ఆ వేషం వేసుకున్న క్రిమినల్. ఈ స్టేషన్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఎక్కడుంటారు?" అడిగాడు రాజు.

"ఇంట్లో"

"సరే. ఈ మనిషిని లాకప్‌లో వుంచండి. ఒకళ్ళు నాతో రండి. మీ ఇన్‌స్పెక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళాలి."

"మీరెవరు? మీ పేరు?" అడిగాడు రైటర్.

"నా పేరు రాజు. నేను డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అసిస్టెంటుని. మీకు అనుమానంగా వుంటే మీరే వెళ్ళి ఇన్‌స్పెక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళాలి."

"మీరెవరు? మీ పేరు?" అడిగాడు రైటర్.

"నా పేరు రాజు నేను డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అసిస్టెంటుని. మీకు అనుమానంగా వుంటే మీరే వెళ్ళి ఇన్‌స్పెక్టర్ని పిలుచుకు రండి. టైం లేదు త్వరగా" అన్నాడు రాజు.

"ఫోన్ చేస్తాను సార్" అన్నాడు రైటర్.

పావుగంట తర్వాత ఇన్‌స్పెక్టర్ వచ్చాడు.

ఏ కిటుకు అయితే ఉపయోగించి రాజు శత్రువులని వెనకనించి వెళ్ళి పట్టుకుందామని ప్రయత్నించాడో అదే కిటుకు శత్రువులు కూడా ఉపయోగించారు.

"ఈ వైపునించే కారులోంచి యిద్దరు కాలుస్తున్నారు వెనకవైపునించి నువ్వు వెళ్ళి చప్పుడు చెయ్యకుండా కారు ఎక్కి యిద్దరి తలలు బద్దలు కొట్టు" చెప్పాడు వాళ్ళ నాయకుడు.

సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతను చీకట్లో రోడ్ క్రాస్ చేసి అవతలవైపుకి వెళ్ళాడు. నెమ్మదిగా క్రిజ్లర్ కారు చేరుకున్నాడు. కారు తలుపు తెరిచే వుంది. మూస్తే చప్పుడు అవుతుందని రాజు మూయ్యలేదు. రొట్టె విరిగి నేతిలోపడినట్టయింది అతనికి. నెమ్మదిగా కారులోకి ఎక్కాడు. ఎక్కుతున్నప్పుడు స్ప్రింగ్స్ కొద్దిగా కదిలాయి. యుగంధర్ అది గమనించాడు. రాజు తిరిగి వచ్చాడేమో అనుకుని "ఏం రాజూ!" అంటున్నాడు. అంతే తలమీద పెద్ద దెబ్బ తగిలింది. మరుక్షణం ముందుకి స్టీరింగ్ వీల్ మీదికి వాలిపోయాడు. తర్వాత ఏం జరిగిందో తెలియదు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్ముతున్నాయి. తెలివి తప్పింది. మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి ఇంకా చీకటిగానే వుంది. తల పగిలిపోతున్నట్లు నెప్పి, చేతులు కాళ్ళు కీళ్ళల్లో వేసి బిగించినట్టున్నాయి. నోరు ఎండుకు పోతోంది. కదలడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ కదలలేకపోయాడు. బల్లకో, బల్లలాంటి దానికో తనని కట్టేసినట్లు గ్రహించాడు యుగంధర్. కిటికీ సందుల్లోంచి సన్నని వెలుగు గదిలో పడుతోంది. అంటే ఇది పగలు అయివుండాలి. వెనకనించి తనని ఎవరో తలమీద కొట్టడం జ్ఞాపకం వుంది. ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందీ తనని ఎక్కడికి తీసుకువచ్చిందీ ఏమీ తెలియదు. రాజు ఏమయ్యాడు? రాజు కూడా శత్రువులకి చిక్కిపోయాడా? ఇప్పుడు శత్రువులు ఏం చేస్తారు? తనని చంపడం వాళ్ళ ఉద్దేశం కాదని యుగంధర్‌కి తెలుసు. చంపదలుచుకుంటే చంపి, ఏ రోడ్డుపక్కనో పడేసిపోయేవాళ్ళు. తననించి వాళ్ళకి ఏం కావాలి? అంతలో గది తలుపు తీస్తున్న చప్పుడయింది. కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. దీపం వెలిగింది. "గుడ్ మార్నింగ్ యుగంధర్" అన్నాడు లోపలికి వచ్చిన మనిషి.

స్థానిక ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో మాట్లాడి క్రిజ్లర్ కారుని పట్టుకునే ఏర్పాట్లు చేయించి, రాజు ఇన్‌స్పెక్టర్ వేషంలో వున్న అతన్ని పోలీస్ వేన్‌లో తీసుకుని తిన్నగా మద్రాసుకీ, హైదరాబాదుకీ ట్రంకాల్స్ చేయించి పై అధికారులనించి అనుమతి వచ్చిన తర్వాత కానీ, రాజుని స్థానిక పోలీసులు వెళ్ళనివ్వలేదు.

తన ఖైదీ శత్రువుల బాస్. అతను తన బందీగా వున్నంతకాలం తనదే పై చెయ్యి. తను యింకా అనకాపల్లి, వైజాగ్ ప్రాంతాల వుండి చెయ్యగలిగింది ఏమీలేదు. యుగంధర్ని వాళ్ళు ఎక్కడికి తీసుకువెళ్ళారో కనుక్కోవడమే సాధ్యమైతే స్థానిక పోలీసులు తెలుసుకుంటారని రాజుకి నమ్మకం వుంది.

కన్సల్టింగ్ రూం వెనక ఒక చిన్నగది వుంది. చీమకూడా దూరడానికి అవకాశం లేని గది అది. మారు తాళాలతో ఆ గది తలుపు తాళం ఎవరూ తియ్యలేరు. తలుపులు, గోడలూ కూడా ఉక్కువి. రాజు తన ఖైదీని ఆ గదిలో పెట్టాడు. అతని తలకి తగిలిన గాయాలకి తనే మందువేసి, కట్టుకట్టాడు. స్పృహలేని ఆ మనిషికి ముక్కుద్వారా ఆహారం యిచ్చాడు. అతను కదిలినప్పుడల్లా పసిపాపని చూసుకుంటున్నట్టు చూసుకున్నాడు. అతనిమీద ప్రేమవల్లకాదు. అతనితో తనకి చాలా పనున్నది.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం అతను కళ్ళు తెరిచాడు. అయిదు నిముషాలపాటు రాజుని పరీక్షగా చూసి, చిన్న నవ్వు నవ్వి "మిష్టర్ రాజూ! కంగ్రాచ్యులేషన్స్. నాతో పోట్లాడి గెలిచే మనిషి వున్నాడని అనుకోలేదు" అన్నాడు.

"థాంక్ యు ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్. మీ పేరు?" అడిగాడు రాజు.

"సులేమాన్"

"ఓ నజీమ్ అన్న."

"అవును. మీకు నేను అలా తెలుసు."

"మీరు పాకిస్తానీయులా?" అడిగాడు రాజు.

సులేమాన్ ఆ ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పలేదు. ఒకసారి గది అంతా కలయచూసి "నేను పోలీస్ లాకప్‌లో లేను. అంటే మీరు నన్ను ఎక్కడో బంధించారన్నమాట ఎందువల్ల?" అడిగాడు.

"మీ నోట నిజం చెప్పించాలని. నజీంనో నజీంలాంటి యువతినో ఎందుకు చంపారు? శివరాంని ఎందువల్ల అలా క్రూరంగా చిత్రవధ చేశారు? కుమార్ చేస్తున్న పరిశోధన గురించి మీకు ఎలా తెలిసింది? వై.జి శర్మని ఎందుకు చంపారు?" అడిగాడు రాజు.

రాజు ఫ్లాస్కులోంచి కాఫీ కప్పులో పోసి అతనికి యిచ్చాడు.

"తప్పించుకునేందుకు ప్రయత్నించవద్దు. ఈ గదిలోంచి ఎవరూ తప్పించుకోలేరు. గది బయట మా కొలీగ్ కాత్యా పిస్తోలుతో నిలుచున్నది. అంతేకాదు, మీరు ఎవరితోనూ పోట్లాడే స్థితిలో లేరు" అన్నాడు రాజు.

"నేను అంత ఫూల్‌ని కాను. అటువంటి ప్రయత్నం చెయ్యను. యు కెన్ రిలాక్స్" అన్నాడు సులేమాన్.

రాజుకి ఆశ్చర్యం వేసింది. సులేమాన్‌లో భయంకానీ బెదురుకానీ కొంచెం కూడా లేవు. రాజే బందీ అయినట్టు, అతనిపై సులేమాన్‌ది పై చెయ్యి అయినట్టు మాట్లాడుతున్నాడు.

"మీరు అడిగిన ప్రశ్నలలో కొన్నిటికి జవాబు చెపుతాను. కొన్నిటికి జవాబు చెప్పను" అన్నాడు సులేమాన్.

"మిష్టర్ సులేమాన్! నేను అడిగే ప్రశ్నలన్నిటికీ మీ చేత జవాబులు చెప్పించగలిగే శక్తి నాకున్నది. శివరాం పట్ల మీరు చూపించిన క్రౌర్యానికి పదింతలు క్రూరంగా ప్రవర్తించగలను నేను" అన్నాడు రాజు.

సులేమాన్ మళ్ళీ నవ్వాడు. "ప్లీజ్ గివ్ మీ ఏ సిగిరెట్?" అడిగాడు.

రాజు సిగరెట్ యివ్వగానే వెలిగించి "ఎంత చిత్రవధ చేసినా ఎంత హింసించినా, రహస్యాలు వెల్లడి చెయ్యకుండా, ఓర్చుకుని ప్రాణాలు ఒదలడం నాకు యిచ్చిన మొదటి శిక్షణ. కనుక నన్ను హింసించి, నానించి ఏవో కొన్ని విషయాలు చెప్పించగలనని అనుకుంటున్నారేమో? దటీజ్ ఎ ఫూలిష్ ఐడియా" అన్నాడు సులేమాన్.

రాజు తలవూడు. హింసించినంత మాత్రాన రహస్యాలు బయటపెడతాడని తనూ అనుకోలేదు. అంతేకాదు హింసించడానికి కావలసిన క్రౌర్యం తనలో లేదు. ఎదుటి మనిషి బాధపడుతుంటే చూసి సహించలేడు తను. కానీ ఆ విషయం అతనికి తెలియనివ్వడం దేనికి? అలమారులోంచి కొన్ని వస్తువులు తీసి బల్లమీద పెట్టాడు సర్జన్ ఆపరేషన్‌కి అవసరమైన వస్తువులు తీస్తున్నట్లు. ఒక్కొక్కటీ సరిచూసుకుంటూ ఒక స్పిరిట్ లాంప్, సన్నని సూదులు, దబ్బనాల్లాంటి సూదులు, సూదులతో చేసిన బ్రష్, నాలుగు స్ప్రింగ్ క్లిప్స్ బల్లమీద పెట్టి "ఇప్పటికి ఇవి చాలు అనుకుంటాను" అన్నాడు రాజు సులేమాన్‌ని చూసి.

"ఎప్పటికీ ఏవీ చాలవు" అన్నాడు సులేమాన్.

అంతలో అవతల గదిలో టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రాజు ఆ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళి తలుపు బయట గడియపెట్టి రిసీవర్ తీశాడు.

"యుగంధర్ అసిస్టెంట్ రాజా?" అడిగాడు అవతలనించి.

"అవును."

"నేను సులేమాన్ అసిస్టెంటుని, హుస్సేన్‌ని."

"అలాగా" అడిగాడు రాజు.

"మా బాస్ మీ బందీగా వున్నారు. యుగంధర్‌ని మేము ఎక్కడ బందీగా వుంచామో మీకు తెలియదు. ఆయన్ని చంపదలుచుకుంటే అది పెద్ద కష్టంకాదు మాకు. అవునా?"

"అయితే?" అడిగాడు రాజు.

"అలాగే మా బాస్ సులేమాన్‌ని మీరు చంపదలచుకుంటే మీకూ కష్టంకాదు."

"నేను ఆత్మరక్షణకి తప్పనిసరయినపుడు ఎవర్నయినా చంపానేమో కానీ.."

"ఆల్‌రైట్ సులేమాన్ మీ బందీగా వున్నారని నాకు తెలుసు. మీ కన్సల్టింగ్ రూం వెనక గదిలో వున్నారనీ తెలుసు. అది అబేధ్యమైన కోటలాటిది అనీ తెలుసు. అంతేకాదు, మఫ్టీలో వున్న పోలీసులు, స్పెషల్ బ్రాంచి ఏజెంట్లు మీ వీధి వీధంతా కాపలా కాస్తున్నారనీ తెలుసు."

"తెలిస్తే?"

"ఏమీలేదు. బేరం. ప్రాణానికి ప్రాణం. యుగంధర్ ప్రాణానికి సులేమాన్ ప్రాణం. సులేమాన్‌ని మాకు మీరు సురక్షితంగా ఒప్పచెప్పండి. మీకు యుగంధర్ని అప్పచెపుతాము."

"యుగంధర్ మీ బందీగా వున్నారని నేను అనుకోవడంలేదు" అన్నాడు రాజు.

"అయితే యుగంధర్ మీ కన్సల్టింగ్ రూంలో వున్నారా? డోంట్ బి సిల్లీ" క్లిక్‌మన్నది టెలిఫోన్.

సంభాషణ పూర్తికాకముందే ఎందుకు డిస్కనెక్ట్ చేశాడు? ఎక్కణ్ణించి ఫోన్ చేస్తున్నాడో పోలీసులు కనుక్కుంటారనా?

రాజు మళ్ళీ లోపల గదిలోకి వెళ్ళాడు. "మిష్టర్ సులేమాన్! మొదలు పెట్టనా?" అని స్పిరిట్ ల్యాంప్ వెలిగించాడు.

"మీ అసిస్టెంటు రాజు తెలివైనవాడు కాడు" అన్నాడు హుస్సేన్.

"ఏం? అడిగాడు యుగంధర్ కుర్చీలో యిటునించి అటు కొద్దిగా కదిలి. "ఇబ్బందిగా వుందా? కొంచెం వొదులు చేస్తానుండండి" అంటూ హుస్సేన్ యుగంధర్ కాళ్ళకి కట్టినట్లు కాస్త వొదులుచేసి "సారీ మిమ్మల్ని గురించి చాలా కథలు విన్నాను ఏ మనిషీ తప్పించుకోలేని పరిస్థితుల్లోంచి మీరు చాలాసార్లు తప్పించుకున్నారని విన్నాను. మీ గురించి మాకు మా డిపార్టుమెంటు ట్రైనింగ్ అప్పుడు చాలా చెప్పారు. ఎప్పుడైనా యుగంధర్‌ని ప్రతిఘటించవలసి వస్తే మాంత్రికుణ్ణి, ఒక గొప్ప మేధావిని ఎదిరిస్తున్నామని జ్ఞాపకముంచుకోండి అని చెప్పారు. రాజుకి ఫోన్ చేసి చెప్పాను. సులేమాన్‌ని మాకు అప్పగిస్తే మిమ్మల్ని సురక్షితంగా అతనికి అప్పగిస్తామని. మీరు మా బందీగా వున్నారని తను అనుకోవడం లేదు అన్నాడు."

యుగంధర్ నవ్వాడు. "అవును. రాజు అంతే. నేనే అతనికి ఆ శిక్షణ యిచ్చాను. మీ మాట అతను ఎందుకు నమ్మాలి?"

"ఆల్ రైట్! అతన్ని ఎలా నమ్మించడమో చెప్పండి."

"నేనే అతనితో స్వయంగా టెలిఫోన్‌లో మాట్లాడితే."

"ఎవరో గొంతు మార్చి మాట్లాడుతున్నాడని అనుకోడా?"

"అనుకుంటాడు. అందువల్ల మా యిద్దరికీ తెలిసిన ఒక కోడ్ ఉపయోగించి మాట్లాడితే నమ్ముతాడు" అన్నాడు యుగంధర్.

"కోడ్‌లో మాట్లాడుతారా? మీరేం చెపుతారో"

"ఏం చెప్పగలను? ఒకటి మీ రాజీ షరతులు ఒప్పుకోమని. రెండు ఒప్పుకోవద్దని. అంతేగా నేను ఎక్కడ బంధింపబడినదీ నాకు తెలియదు. నన్ను విడిపించమని చెప్పినా ప్రయోజనం లేదు" అన్నాడు యుగంధర్ నవ్వుతూ.

హుస్సేన్ అయిదు నిముషాలు ఆలోచించి "సరే" అని గదిలోంచి వెళ్ళిపోయి కాస్సేపటి తర్వాత టెలిఫోన్ ఒకటి తెచ్చి ప్లగ్ యిన్ చేశాడు. యుగంధర్ నెంబరు తిప్పాడు.

"యస్! రాజు హియర్."

"నేను హుస్సేన్"

"ఏమిటి?"

"ఒక్క క్షణం, యుగంధర్ మీతో మాట్లాడుతారట." అనగానే రాజుకి పట్టలేని సంతోషం కలిగింది. లోలోన ఎక్కడో భయం. శత్రువులు యుగంధర్ని చంపేశారేమోనని.

"రాజూ, నేను యుగంధర్ని"

"సారీ, యుగంధర్ అని ఎలా నమ్మడం?"

"ఆల్‌రైట్ మన పర్సనల్ కోడ్‌లో మాట్లాడుతాను. జాగ్రత్తగా రాసుకో. **తనే రన్ ఉక్షే నమడంబగా సవురన్నా చను. ఉదే మశ కక్షే పమ పం జమా దన్ జని ఖవా బద డల గక. జరా లోజీ హుష మర కుతు పులు గవాలుప్పు క్రోడో మక జను షక్కో గవ రడ ప్రాము ప్రాములిఖ్య జము.**"

యుగంధర్ మాటలు ఆగిపోయాయి.

యుగంధర్ చెప్పిన మాటలన్నీ వ్రాసుకున్నాడు రాజు.

"హల్లో రాజు యుగంధర్ మా బందీగా వున్నారని యిప్పుడయినా మీరు ఒప్పుకుంటారా?" అడిగాడు హుస్సేన్.

"ఒప్పుకుంటున్నాను."

"అయితే తర్వాత మాట్లాడుతాను" అని హుస్సేన్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

రాజు పెన్సిలు తీసుకుని యుగంధర్ చెప్పినదేమిటో తెలుసుకోవడానికి డీకోడ్ చెయ్యడం ప్రారంభించాడు. నిజానికి అది కష్టమైన కోడ్ కాదు. చాలా సులువయినది. మొదటి అక్షరం వదిలేసి రెండవది వుంచేసి, మళ్ళీ మూడవ అక్షరం కొట్టేసి, నాలుగవ అక్షరం వుంచేసి... యిలా ఒక అక్షరం కొట్టేసి పక్కన అక్షరం వుంచేస్తే డీ కోడ్ అవుతుంది.

కనే రను ఉక్షే కమ డం బగా సవు రన్నా చను.

నేను క్షేమంగా వున్నాను.

రాజు దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు. యుగంధర్ చెపుతున్నదేమిటి? శత్రువులతో రాజీ పడవద్దనా? సులేమాన్ ప్రాణానికి, తన ప్రాణం బేరం పెట్టవద్దనా! మరేమిటి గత్యంతరం. యుగంధర్‌ని విడిపించేది ఎలా? సులేమాన్ బంధితుడిగా వుంచుకుని సాధించేదేమిటి?

సులేమాన్ ప్రాణానికి కుమార్ ప్రాణం బేరం పెట్టమనా! అదా యుగంధర్ ఆలోచన అయితే ఆ విషయం ఎందువల్ల స్పష్టంగా చెప్పలేదు? తనకయి తను ఆలోచించి ఏ నిర్ణయమూ చేసుకోడు. అంత బాధ్యత తను వహించలేడు. మళ్ళీ టెలిఫోన్ తీశాడు.

"హల్లో మిష్టర్ బండార్కర్. అత్యవసరంగా మీతో మాట్లాడాలి. ఆ వస్తారా! కాచుకునుంటాను" అన్నాడు రాజు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments